

Част 7: История на убийствата на китайската комунистическа партия

The Epoch Times 21 декември 2004.

Това е седмият от Девемте Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Въведение

Фото досие, показващо атаката и денонсирането на "контрареволюционер" от активисти на ККП (AFP/Getty Images)

Петдесет и пет годишната история на Китайската комунистическа партия (ККП) е написана с кръв и лъжи. Човешките преживявания зад тази кървава история са извънредно трагични и рядко срещани. Под управлението на ККП, 60 до 80 милиона невинни китайци са убити, изоставяйки разбити семейства. Много хора се чудят защо ККП избива хора. Докато партията продължава бруталното преследване на практикуващите Фалун Гонг и съвсем наскоро потуши тълпата от протестиращи в Ханюан с изстрели, хората се чудят дали някога ще доживеят деня, когато ККП ще се научи да говори с думи вместо с огнестрелни оръжия.

Мао Цзедун изказва накратко целта на Културната революция: "...след хаоса светът постига мир, но след около седем или осем години, трябва отново

да има хаос." [1] С други думи ще трябва да има политическа революция на всеки седем или осем години и огромен брой хора ще трябва да бъдат избивани на всеки седем или осем години.

Поддържаща идеология и практически изисквания лежат зад кръвопролитията на ККП

Идеологически ККП вярва в "диктатурата на пролетариата" и "нестихваща революция под диктатурата на пролетариата". Затова, след като ККП завзема властта в Китай, избива собствениците на земя, за да разреши проблемите с производствените взаимоотношения в отдалечените области. Тя избива капиталистите, за да достигне целта на търговската и индустриалната реформа и да разшири производствените взаимоотношения в градовете. След като тези две класи бяха елиминирани, проблемите, свързани с икономическата база, бяха разрешени в общи линии. По подобен начин ККП разрешава проблемите свързани със супер-структурата [2] - също чрез масово клане. Потъпкването на антипартийната група на Ху Фънг [3] и на Движението на антиконсерваторите елиминира интелектуалците. Избиването на християните, даоистите, будистите и други народни традиционни групи, разрешава проблема с религиите. Масовите убийства по време на Културната революция установяват културно и политически абсолютната ръководна роля на ККП. Масовото клане на площад Тянанмън беше използвано да предотврати политическата криза и да смаже демократичните искания. Преследването на Фалун Гонг се използва, за да се разрешат проблемите с вярата и традиционните начини на лекуване. Всичките тези действия бяха необходими за ККП, за да засили властта си и поддържа своето управление в лицето на продължителна финансова криза (цените на стоките за потребителя хвъркват нагоре след като ККП завзема властта и китайската икономика почти рухва след Културната революция) и кризата с вярата (разпадането на бившия Съветски Съюз, политическите промени в Източна Европа и преследването на Фалун

Гонг). Освен за проблема с Фалун Гонг, почти всички предшестващи политически кампании бяха използвани, за да възродят злият дух на ККП и да подстрекават желанието ѝ за революция. Партията също използва тези политически движения, за да тества членовете си, елиминирайки онези, които не отговарят на изискванията ѝ.

Избиването е необходимо от практическа гледна точка. Комунистическата партия започва живота си като група от гангстери и разбойници, които избиваха, за да получат власт. Веднъж установен, този прецедент нямаше начин да се излезе от него. Хората бяха заплашвани, държани в непрекъснат страх, за да приемат абсолютното управление на ККП.

На повърхността може да изглежда така, че ККП е била “принудена да избива” и че различни инциденти просто са се случили, за да раздразнят злият дух на партията, и случайно са отприщили механизма ѝ на избиване. Всъщност тези инциденти служат, за да прикрият нуждата на партията да убива, а и периодичното избиване се изисква от ККП. Без тези болезнени уроци хората могат да започнат да вярват, че ККП става по-добра и да започнат да искат демократични промени също както демократичното движение на онези студенти-идеалисти през 1989 година. Повтарянето на кланета на всеки седем или осем години се използва, за да опресни паметта на хората за страха и може да предупреди по-младото поколение, че който работи срещу ККП, иска да постави под въпрос абсолютното ѝ управление или се опита да каже истината относно китайската история, ще опита вкуса на “железния юмрук на диктатурата на пролетариата”.

Убийството се е превърнало в един от най-важните начини за ККП за подържане на властта. С рязкото повишаване на кървавите ѝ дългове, ако тя остави касапския си нож, това би окуражило хората да си отмъстят за кървавите дела. Затова партията не само трябваше да извърши убийства в изобилие и да ги извърши старателно, но също и по най-брутален начин, за да може ефективно да сплаши населението, особено в началото, когато установяваше своята власт.

Тъй като целта на избиването бе да се насажда страх и ужас, ККП избира цели за унищожение произволно и нелогично. Във всяко политическо движение партията използва стратегията на геноцид. Нека да вземем за пример “потушаването на реакционерите”. ККП не потушава “реакционното” поведение, а хората, които нарича реакционери. Ако някой е в списъка и е служил дори и няколко дена в Националистическата армия (Куоминтанг, КМТ), дори да не е участвал в политиката след като ККП спечели властта, този човек също ще бъде убит, заради неговата “история на реакционер”. В процеса на земеделската реформа, за да “изкорени проблема”, ККП често избива цялото семейство на собственика на земя.

От 1949 година ККП е преследвала повече от половината от хората в Китай. Между 60 и 80 милиона умират по неестествени причини. Тази цифра далеч надхвърля броя на загиналите и в двете Световни войни взети заедно.

Както и в другите бивши комунистически страни, произволното избиване извършвано от ККП, включва и брутални убийства на собствените ѝ членове, за да премахне дисидентите, които ценят чувството за човечност повече от природата на партията. Управлението на ККП чрез терор пада еднакво върху населението и членовете ѝ в опита да поддържа “непобедима крепост”.

В нормалните общества хората показват грижа и любов един към друг, уважават и почитат живота и благодарят на Бог. На Изток хората казват: “Не прави на другите това, което не искаш да ти бъде направено на теб [4]”. На Запад хората казват: “Обичай съседа си, както обичаш себе си [5].” ККП твърди точно обратното, че “историята на всички съществуващи досега общества е история на класови борби [6]”. За да поддържа живи “борбите” в обществото трябва да бъде породена омраза. ККП не само

отнема животи, тя окуражава хората да се убиват един друг. Тя се стреми да направи хората безчувствени към страданията на другите, като ги обгражда с постоянно избиване. Партията иска да направи хората безчувствени чрез често подлагане на нечовешка жестокост и да развие в тях манталитета, че “най-доброто, на което можеш да се надяваш, е да не бъдеш преследван”. Тези уроци преподавани чрез брутално потисничество дават възможност на ККП да поддържа своето управление.

В допълнение към унищожението на много животи, ККП също унищожава духа на хората в Китай. Голям брой китайци бяха поставени в условия, при които не могат да реагират на заплахите на ККП и напълно се отказват от своите аргументи и принципи. В известен смисъл духа на тези хора загива - нещо доста по-страшно от физическата смърт.

I. Ужасяващо клане

Преди ККП да дойде на власт Мао Цзедун написа: “Ние определено не прилагаме политика на добронамереност към реакционерите и към реакционните действия на реакционните класи [7]”. С други думи, дори и преди ККП да превземе Пекин, тя вече беше с нагласата да действа тиранично под смекчения лозунг “Народна демократична диктатура”. Ето няколко примера:

Потъпкването на реакционерите и поземлената реформа

През март 1950 година ККП оповестява “Наредба за безкомпромисно потушаване на реакционните елементи”, която е известна в историята като “Потъпкването на реакционерите”.

Точно обратното на всички императори, които гарантираха помилване в цялата страна след като бъдат короновани, ККП започна масово избиване минута след като получи властта. Мао Цзедун казва в един документ: “Все още има много места, където хората се страхуват и не смеят да избиват реакционерите открито и в голям мащаб [8]”. През февруари 1951 година централата на ККП казва, че освен за провинция Джъдзианг и южната провинция Анхуей, “другите области, които не избиват достатъчно, особено в големите и средно големите градове, трябва да продължат да арестуват и избиват голям брой реакционери и да не спират толкова скоро.” Мао дори препоръчва “за да се избият реакционерите в отдалечените области да има повече от 1/1000 от цялото население избити... в градовете да има не по-малко от 1/1000 избити.[9]” Населението на Китай по това време беше приблизително 600 милиона, тази “наредба” на Мао е причинила смъртта най-малко на 600 000 души. Никой не знае от къде идва това съотношение 1/1000. Голяма е вероятността Мао да решава по собствена преценка, че тези 600 000 живота ще са достатъчни, за да се постави основата за създаване на страх сред хората и по тази причина да издава тази “наредба”. Дали онези, които са били убити, заслужаваха да умрат не беше грижа на ККП. “Правилата на Китайската народна република за наказание на реакционерите”, известни през 1951 година дори казваха, че онези, които “разпространяват слухове” могат да бъдат “екзекутирани веднага”.

Докато потъпкването на реакционерите се осъществяваше разгорещено, поземлената реформа също се осъществяваше в голям мащаб. Всъщност ККП вече беше започнала поземлена реформа в окупираните от нея области в края на 1920-а година. На повърхността изглеждаше, че поземлената реформа се провежда, за да създаде идеал, подобен на онзи от Небесното Царство на Тейпинг [10], а именно, че всички ще

имат земя за обработване. Но всъщност тя се използваше като извинение да се убива. Дао Джу, който беше 4-ти по ранг в ККП имаше лозунг за поземлената реформа: "Всяко село кърви, всяко домакинство се бори", което означаваше, че във всяко село притежателите на земя трябва да умрат. Поземлената реформа можеше да се осъществи и без убийства. Можеше да се осъществи по същия начин както я направи правителството на Тайван - чрез изкупуването ѝ от собствениците. Тъй като обаче ККП произхожда от група главорези и най-ниските слоеве на обществото, тя знаеше само как да граби. Страхувайки се да няма възмездие след грабежите, ККП по естествен начин се нуждае да избива жертвите, потушавайки източника на проблеми. Най-разпространеният начин да се избива по време на поземлената реформа е известен като "среща-борба". ККП фабрикува престъпления и обвинява собствениците на земя или богатите фермери. Пред обществеността се поставя въпроса как трябва да бъдат наказани. Някои членове на ККП или активисти са поставени сред тълпата да крещат "трябва да ги избием!" и така собствениците на земя и богатите селяни са екзекутирани на място. По това време всеки, който притежаваше земя в селата беше квалифициран като "хулиган". Онези, които често се възползваха от селяните бяха наричани "лоши хулигани". Онези, които често помагаша с поправката на обществените съоръжения и даряваха пари за училищата и за подпомагане при природни бедствия бяха наричани "добри хулигани". А пък онези, които не правеха нищо бяха наричани "мирни или тихи хулигани". Такава класификация беше безсмислена, тъй като всички "хулигани" бяха екзекутирани, без значение към каква категория "хулигани" принадлежат.

До края на 1952 година, ККП публикува броя на екзекутираните "реакционни елементи", който е около 2.4 милиона. Всъщност броя на жертвите – бивши КМТ държавни служители под нивото на аристокрацията и притежателите на земя - беше най-малко 5 милиона.

Потушаването на реакционерите и поземлената реформа имаха три директни резултата. Първо, бивши местни служители, които бяха избирани на основата на автономията на дадена група, бяха отстранени. Чрез потискането на реакционерите и поземлената реформа, ККП избива всички управляващи служители в предишната система и осъществява пълен контрол на отдалечените области чрез поставянето на партийен филиал във всяко село. Второ, голямо количество имущество беше придобито чрез кражба и грабеж по време на поземлената реформа и потискането на реакционерите. Трето, гражданите бяха тероризирани чрез брутално насилие срещу собствениците на земя и богатите фермери.

"Тройна антикампания" и "Петорна антикампания"

Потискането на реакционерите и поземлената реформа имаха за цел главно селата, докато по-следващите "Тройна антикампания" и "Петорна антикампания" могат да бъдат смятани за съответстващия геноцид в градовете.

"Тройната антикампания" започва през декември 1951 година и имаше за цел корупцията, разточителството и бюрокрацията сред кадрите на ККП. Някои корумпирани служители на ККП бяха екзекутирани. Скоро след това ККП приписа корупцията на своите служители на изкушенията на капиталистите. Съобразно с това "Петорната антикампания" срещу рушветчийството, избягване на данъците, кражба на държавно имущество, строенето набързо и шпионаж на информацията за държавната икономика, бяха лансирани през януари 1952 година.

"Петорната антикампания" по същество беше кражба на имуществото на капиталистите или по-точно избиването на капиталистите заради собствените им пари. Чен Ии, кмет на Шанхай по това време, разпитваше, седейки на дивана с чаша чай в ръка всяка вечер: "Колко парашутисти имаме днес?", което означава – колко

бизнесмена скочиха от високи сгради, за да се самоубият. Никой от капиталистите не можа да избегне "Петорната антикампания". От тях се искаше да платят данъци "от които са се изплъзнали" още от периода Гуангси (1875-1908 г.) по времето на династията Чинг (1644-1911 г.), когато пазарът и търговията в Шанхай бяха установени първоначално. Капиталистите не можеха дори и да си представят да платят такива високи данъци даже с цялото си състояние. Те нямаха друг избор, освен да сложат край на живота си, обаче не смееха да скачат в реката Хуангпу. Ако телата им не бъдат открити ККП ще каже, че са избягали в Хонг Конг, а членовете на семействата им ще бъдат държани отговорни за данъците. Затова капиталистите скачаха от високите сгради, оставяйки трупа си така, че ККП да види доказателство за тяхната смърт. Тогава разправяха, че хората не смеят да вървят близо до високи сгради в Шанхай от страх да не бъдат премазани от самоубийци.

Съобразно фактите от политическите кампании след сформирането на Китайската народна република, редактирани от четири правителствени подразделения, включващи Център за историческо проучване на ККП от 1996 г., през периода на "Трите антикампании" и "Петте антикампании", повече от 323 100 души са били арестувани, а повече от 280 се самоубиват или изчезват безследно. По време на "Кампанията анти-Ху Фанг" през 1955 година, повече от 5000 са уличени в извършването на престъпление, над 500 са арестувани, други над 60 се самоубиват, а 12 умират от неестествена смърт. В последвалото погазване на реакционерите над 21 300 души са екзекутирани, а повече от 4300 се самоубиват или изчезват безследно. [11]

Великото гладуване

Най-голям брой жертви е записан по време на Великото гладуване в Китай, скоро след Големият скок напред. [12] В статията "Великото гладуване" в книгата „Исторически записки на Народна република Китай“ се казва: "броят на загиналите от неестествена смърт и вследствие на намалена раждаемост от 1959 до 1961 година се изчислява на около 40 милиона... Намаляването на популацията в Китай с 40 милиона е много вероятно да е в резултат на най-голямото гладуване през този век." [13]

Великото гладуване беше определено невярно като "Тригодишно природно бедствие" от ККП. Всъщност през тези три години времето създаваше добри условия, без никакви големи природни бедствия като наводнения, суша, урагани, цунами, земетресения, слана, замръзвания, градушки или нашествие на скакалци. Бедствието беше изцяло причинено от човека. Големият скок напред изискваше всеки в Китай да се включи в производството на стомана, принуждавайки фермерите да изоставят реколтата си да гние в полето. Въпреки това ръководителите във всеки регион рязко покачиха исканията за повече продукция. Хъ Иирен - първи секретар на партийния комитет на префектура Лиуджоу, сам изфабрикува шокиращата цифра за произведена продукция от "65 000 килограма необран ориз на му" [14] в провинция Хуанджиан. Това беше наредено веднага след Пленума в Лушан, когато кампанията срещу антидясното движение на ККП се разпространява в цялата страна. За да се демонстрира, че ККП винаги е права, реколтата беше иззета от правителството като форма на облагане с данък, съобразно с тези преувеличени изисквания за произведена продукция. В резултат на това зърнените запаси, семена и основните храни на селяните бяха конфискувани. Когато въпреки това изискванията все още не можеше да бъдат изпълнени, селяните бяха обвинени, че укриват реколтата.

Хъ Иирен веднъж каза, че трябва да се стремят да вземат първо място в надпреварата за най-висока реколта, без значение колко хора ще умрат в Лиуджоу. Някои селяни бяха лишени от всичко, оставени само с няколко шепи ориз, скрити в гърнето за малка нужда. Комитетът на партията от областта Сунлъ, провинция Хуанджиан дори издаде заповед, която забранява готвенето, като по този начин не дава на селяните да ядат от реколтата. Полицейски патрули пазеха през нощта. Ако видеха светлина от огън

правеха внезапна полицейска проверка. Много от селяните не смееха да готвят дори диви растения или кори от дървета, и умираха от глад.

От опита през историята по време на глад правителството доставяше оризена каша, реколта и позволяваше на жертвите да се спасят от глада. ККП обаче гледаше на бягството от глада като на позор за престижа на партията и нареди на милиционери да блокират пътищата, за да не позволят на жертвите да избягат от бедстващите райони. Когато селяните бяха толкова изгладнели, че започнаха да крадат жито от складовете за зърно, ККП нареди да се стреля в тълпите, за да бъдат потушени грабежите и каза, че убитите са контрареволуционни елементи. Много селяни от различни провинции умряха от глад, включително Гансу, Шандонг, Хънан, Анхуей, Хъбей, Хунан, Сичуан, и Гуанси.

Въпреки това изгладнелите селяни бяха принуждавани да участват в работа по напояването, строеж на язовири и производство на стомана. Много от тях припадаха по време на работа и никога повече не ставаха. Накрая онези, които оцеляваха нямаха сили дори да погребат мъртвите. Много от селата бяха затрити напълно, тъй като цели семейства умираха от глад едно след друго. В най-сериозните гладни бедствия в историята на Китай преди ККП имаше случаи, в които семейства разменяха децата си, за ядене, но никой не ядеше собствените си деца. По време на управлението на ККП обаче хората бяха принудени да ядат трупове на умрелите, като канибали да изяждат онези, които са избягали от други региони и дори убиваха и изяждаха собствените си деца. Писателят Ша Чинг описва тази сцена в книгата „Ии Си Да Ди Уан“ (Мрачната земя при блатистото разклонение на реката): „В семейство на селяни, бащата е оставен само със сина и дъщеря си по време на Великия глад. Един ден дъщерята е изгонена далеч от къщата. Когато се връща не може да намери по-малкото си братче, но вижда бяла мазнина да плува в казана и купчина кокали близо до печката. Няколко дни след това бащата добавил още вода в казана и извикал дъщеря си да дойде по-близо. Момичето било ужасено и се молило на баща през отворената врата - „татко, моля те не ме изяждай. Аз мога да събера дърва за огън и да готвя храна за теб. Ако ме изядеш никой друг няма да направи това за теб“. До каква степен и какъв е броя на трагедии като тази е неизвестно. Въпреки това ККП представя тези трагедии като специална чест, твърдейки, че ККП ръководи хората смело да воюват с „природните бедствия“ и продължава да възхвалява самата себе си като „Велика, прекрасна и коректна“.

След Пленума в Лушан през 1959 г., генерал Пънг Дъхуей [15] беше свален от власт, защото се застъпил за хората. Група от служители в правителството и кадри, които си позволяваха да казват истината, бяха освобождавани от постове им, задържани или разследвани. След това никой не смееше да казва истината. По време на Голямото гладуване, вместо да казват истината, хората криеха фактите за гладната смърт, за да запазят длъжностите си. Провинция Гансу дори отказва помощ от храна от провинция Шаанси, защото се твърдяло, че в Гансу има свръхпроизводство на храна.

Великото гладуване беше също и тест кои могат да бъдат квалифицирани като кадри на ККП. Според критерия на ККП тези кадри, които не се поддадоха да кажат истината в лицето на милиони умиращи от глад, бяха „квалифицирани“. С този тест ККП вярваше, че никакви човешки емоции или небесни принципи не могат да се превърнат в психологическо бреме, което да им попречи да следват партийната линия. След Великото гладуване отговорните длъжностни лица участваха във формално самокритикуване. Ли Джингчуен, секретар на ККП в провинция Сичуан, където милиони хора измряха от глад, беше издигнат до поста първи секретар на югозападното областно бюро на ККП.

От Културната революция и масовото избиване на площад Тянанмън до Фалун Гонг

Културната революция беше лансирана официално на 16-ти май 1966 година и продължи до 1976 година. Този период беше наречен “Десетгодишна катастрофа” дори и от самата ККП.

В интервю за югославски репортер Ху Яобанг, бивш генерален секретар на партията каза: “По това време близо 100 милиона души бяха замесени, което беше една десета от популацията на Китай.”

Фактите от политическите кампании след основаването на Китайската народна република показват, че: “През май 1984 г., след 31 месеца на интензивно разследване, верифициране и преизчисляване, направено от централния комитет на ККП, изчисленията след Културната революция са: над 4.2 милиона души са задържани и разследвани; повече от 1 728 000 умират от неестествена смърт; повече от 135 000 бяха обявени за антиреволюционери и екзекутирани; над 237 000 са избити и повече от 7.03 милиона са осакатени във въоръжени атаки; 71 200 семейства бяха разрушени”.

Статистиките от местните бюлетини показват, че 7.73 милиона души умират от неестествена смърт по време на Културната революция.

Освен че хората са пребивани до смърт, започването на Културната революция отприщва вълна на самоубийства. Много известни интелектуалци, включително Лао Шъ, Фу Лей, Джиан Бозан, Ву Хан и Чу Анпинг, всички слагат край на живота си през ранния стадий на Културната революция. Тя е най-безумния левтистки период в Китай. Убийството се превръща в надпревара и начин за всеки да покаже революционния си статус и избиването на “класовите врагове” беше извънредно жестоко и брутално.

Политиката на “реформи и отваряне” многократно увеличи обмяната на информация, което направи възможно за много чуждестранни репортери да станат свидетели на масовото избиване на площад Тянанмън през 1989 година и да излъчат телевизионни репортажи, показващи танкове, които настигат и премазват студенти. Десет години по-късно, на 20-ти юли 1999 г., Цзян Цзъмин започна потискането на Фалун Гонг. До края на 2002 г., вътрешна информация от източници от правителството в Китай, потвърди прикриването на повече от 7000 загинали в Центрове за задържане, принудителни трудови лагери, затвори и болници за душевно болни, или средно по 7 души убити дневно.

Днес ККП има тенденцията да убива по-малко отколкото в миналото, когато милиони или десетки милиони бяха избивани. Има две важни причини за това. От една страна, партията изврати умовете на хората в Китай с партийната си култура и сега те са по-покорни и скептични. От друга страна, поради прекалената корупция и злоупотреба на длъжностните лица от ККП, китайската икономика се превърна в “тип икономика на преливане от едно място на друго място” и зависи основно от чуждестранния капитал, за да поддържа икономически растеж и социална стабилност. ККП ясно си спомня икономическите санкции, които последваха след масовото избиване на площад Тянанмън и знае, че откритото избиване на хора ще доведе до оттегляне на чуждестранния капитал, което ще постави в опасност тоталитарния ѝ режим. Въпреки това партията никога не се отказа от задкулисни кръвопролития, а днешната ККП не жали усилия да прикрива кървавите доказателства.

II. Извънредно жестоки начини на убиване

Всичко, което ККП прави, служи на една единствена цел: придобиване и подържане на властта. Убийството е много важен начин за ККП да поддържа властта си. Колкото повече хора са избити и колкото по-жестоки са убийствата, толкова по-голяма е способността на партията да всява страх. Този терор започва още преди Китайско-японската война.

Масово избиване в Северен Китай по време на Китайско-японската война

Когато препоръчваше книгата „Врагът отвътре“, написана от Фадър Реймънд Дж. Ди Джагър [16], някогашният президент на САЩ Хувър отбеляза, че книгата излага на показ терора на комунистическите движения. Той препоръчваше книгата на всеки, който искаше да разбере тази зла сила в този свят.

В книгата Ди Джагър разказва истории за това как ККП използва насилие за сплашване на хората и за да ги постави в подчинение. Например един ден партията нарежда на всички да отидат на площадите в града. Учителите също завеждат децата от училище. Целта на събирането е да се гледа убийството на 13 патриотични млади мъже. След оповестяване на изфабрикуваните обвинения срещу жертвите, ККП нарежда на ужасените учители да накарат децата да пеят патриотични песни. По средата на песните на сцената излизат не танцьори, а езекутор, който държи остър нож. Той бил свиреп, силен, млад комунистически войник, със силни ръце. Войникът отишъл зад първата жертва, вдигнал големия, остър нож и с един замах първата глава се изтърколила на земята. Докато главата се търкаляла по земята, кръвта се леела като фонтан на всички страни. Истеричното пеене на децата се превърнало в хаотични крясъци и плач. Учителка подържала ритъма и песента; звънецът ѝ се чувал да звъни отново и отново наред хаоса.

Езекуторът замахнал 13 пъти и 13 глави паднали на земята. След това се включили и много комунистически войници, разрязвали гърдите на жертвите и извадили сърцата им за забавление. Тези зверства били извършени пред децата. Те били пребледнели от страх заради терора и някои от тях започнали да повръщат. Учителят нахокал войниците и наредил децата под строй да се върнат в училище.

След това Фадър Ди Джагър често виждал деца, принуждавани да гледат убийства. Децата свикнали с кървавите сцени и станали безчувствени към убийствата; някои дори започнали да изпитват удоволствие от силните усещания.

Когато ККП чувстваше, че обикновено убийство не е достатъчно потресаващо или вълнуващо, измисляше всякакви видове жестоки мъчения. Например принуждаваше някой да погълне голямо количество сол без да пие вода – жертвата страдеше докато не умре от жажда; или събличаха някого гол и го караха да се търкаля върху натрошени стъкла; или издълбаваха дупка в замръзнала река през зимата и хвърляха жертвата в дупката, където или умира от измръзване или ще се удави. Ди Джагър писа за един от членовете на ККП в провинция Шанси, който измислил ужасно мъчение. Един ден, когато се скитал из града, спрял пред един ресторант и се загледал в голям врящ казан. По-късно купил няколко огромни казана и веднага арестувал няколко човека, които били против комунистическата партия. По време на набързо скалъпен съдебен процес, казаните били напълнени с вода и загреети, докато водата в тях кипне. Три от жертвите били съблечени голи и хвърлени в казаните с вряща вода след съдебния процес. В Пингшан Ди Джагър станал свидетел как баща бил одран жив. Членовете на ККП принудили синът да гледа и да участва в това нечовешко мъчение, да гледа как баща му умира в ужасни болки и да слуша виковете му. Членовете на ККП

налепи оцет и киселина върху тялото на бащата и след това одрали кожата му бързо. Започнали от гърба, след това нагоре към рамената и бързо одрали напълно кожата от цялото тяло, оставяйки непокътната само главата. Бащата умрял за минути.

Червеният терор по време на “Червеният август” и канибализмът в Гуангси

След придобиването на абсолютен контрол над страната, ККП не спира насилието. По време на Културната революция то става дори по-лошо.

На 18 август 1966 г. Мао Цзедун се среща с представители на Червените стражи на кулата на площад Тянанмън. Сонг Бинбин, дъщеря на комунистическия лидер Сонг Ренчионг, поставила емблема на Червените стражи на ръкава на Мао. Когато той научава името ѝ, което означава „благороден и учтив“, казал: “Ние имаме нужда от повече насилие”. Тогава Сонг си сменила името на Сонг Яоу (което буквално означава “искам насилие”).

Скоро след това яростни и въоръжени атаки се разпространяват из цялата страна. По-младото поколение, възпитавано в комунистически атеизъм, нямаше никакви грижи или страхове от нищо. Под директното ръководство на ККП и ръководени от инструкциите на Мао Червените стражи, които бяха фанатизирани, неук и смятаха, че са над закона, започнаха да бият хора и да обират къщи из цялата страна. В много области всичките “Пет черни класи” (земевладелци, богати фермери, реакционери, подривни елементи и десни) и членовете на техните семейства бяха унищожени, следвайки политиката на геноцид. Типичен пример беше областта Дасинг близо до Пекин, където от 27 август до 1 септември 1966 година, общия брой на убитите възлиза на 325 души в 48 бригади на 13 народни общини. Най-възрастният убит е на 80 години, а най-младият - само на 38 дни. Двадесет и две семейства са избити.

Пребиването на хора до смърт беше много разпространена сцена. На улица Шатан, група мъже от Червените стражи измъчвали възрастна жена с метални вериги и кожени колани, докато тя престанала да мърда, но въпреки това една жена от Червените стражи започнала да скача с всички сили върху корема ѝ. Старата жена умряла на място... Близо до Чонгуенменг, докато Червените стражи претърсват дома на “жената на земевладелеца” (самотна вдовица) принудили всеки съсед да донесе тенджерата с вряла вода. Те изсипвали врялата вода през яката на старата жена, докато тялото ѝ се сварило. Няколко дена по-късно, възрастната жена била намерена мъртва в стаята, тялото ѝ било покрито с червеи... Имаше много и най-различни начини за убиване, включително и пребиване до смърт с полицейски палки, рязане с бръснач и душене до смърт с въжета... Начинът, по който убиваха бебета беше най-жесток: убиецът стъпваше на единия крак на бебето и дръпваше другия му крак, разкъсвайки тялото на половина. (Разследване на масовите убийства в Дасинг от Ю Луоуен). [17]

Канибализмът в Гуанси беше дори още по-нечовешки, отколкото масовото клане в Дасинг. Писателят Джънг Ии, автор на книгата „Червеният мемориал“, описва канибализма, който се развива в три стадия. [18]

Първият, беше началния стадий, когато терорът бе прикрит и потискан. Областни записки документират типична сцена: в полунощ убийците отиват да намерят жертва и я разрязват, за да извадят сърцето и черния дроб. Тъй като са неопитни и изплашени, те изваждаха белия дроб по погрешка и в такива случаи трябваше да се връщат обратно. След като сготвеха сърцето и черния дроб някои хора донасяха алкохол от къщи, други донасяха подправки и тогава всички участници в убийството ядяха човешките органи в тишина на светлината на огъня в печката.

Втората фаза беше върхът, тогава терорът стана отворен и публичен. По време на този етап ветераните убийци бяха придобили опит как да изваждат сърцето и черния дроб, докато жертвата е още жива и дори учеха другите, овладявайки техниката си до съвършенство. Например, когато разрязваха жив човек, убийците просто разрязваха корема на жертвата под формата на кръст, стъпваха върху тялото (ако жертвата е завързана за дърво, убийците ритваха долната част на корема с коляно) и сърцето и другите органи просто излизаха навън. Главнокомандващият главорез получавал сърцето, черния дроб и гениталиите, докато другите взимали каквото оставало. Тези парадни и в същото време ужасяващи сцени били съпроводени с размахване на флагове и лозунги.

Третият етап беше потресаващ. Канибализмът стана масов и широко разпространен. В областта Усуан, подобно на диви кучета, които ядат телата по време на епидемия, хора ядяха други хора. Често жертвите бяха първо "публично критикувани", което винаги беше последвано от убийство и след това канибализъм. Веднага щом жертвата паднеше на земята, жива или мъртва, хората изваждаха предварително подготвените ножове и обграждаха тялото, отрязвайки която и да е част, която можеха да сграбчат. На този етап обикновените граждани всички бяха замесени в канибализъм. Ураганът на "класовата борба" относно всякакви чувства за грях и човешки нрав от умовете на хората. Канибализмът се разпространява подобно на епидемия и хората се наслаждаваха на канибалски пиршества. Всяка част от човешкото тяло ставаше за храна, включително сърцето, месото, черния дроб, бъбреците, лактите, краката и сухожилията. Човешките тела бяха готвени по много различни начини, включително чрез варене, задушаване, печене, пържене или на шиш... Хората пиеха ракия или вино и играеха игри докато ядяха човешки тела. По време на връхната точка на това движение дори и в ресторанта на най-високопоставената правителствена организация - Революционният комитет на областта Усуан - предлагаше човешки блюда.

Читателите не трябва да смятат по погрешка, че такова празненство на канибализма беше чисто и просто неорганизирано поведение на хората. ККП е тоталитарна организация, контролираща всяка клетка от обществото. Без насърчаването и манипулацията на ККП канибалското движение можеше и да не се случи изобщо.

В една песен, написана от ККП, в която партията възхвалява сама себе си, се казва: "Старото общество [19] превърна хората в призраци, новото общество превърна призраците в хора". Въпреки това тези убийства и канибалски празненства ни показват, че ККП може да превърне човешкото същество в звяр, понеже самата партия е по-свирепа и от звяр.

Преследването на Фалун Гонг

Едновременно с навлизането в ерата на компютрите и пътуванията в космоса, и възможността да говорят за човешки права, свобода и демокрация когато са насаме, хората в Китай смятат, че страшните и ужасяващи зверства са отишли в миналото. ККП носеше цивилно облекло и се смяташе, че е готова да се свърже със света.

Това обаче е далеч от истината. Когато ККП откри, че има група от хора, които не се страхуват от жестоките насилия и убийства, средствата, които тя използва бяха дори още по-маниакални. Групата, която беше преследвана по този начин, е Фалун Гонг.

Насилието на Червените стражи и канибализма в провинция Гуанси имаха за цел да елиминират тялото на жертвата, да убият някого за няколко минути или за няколко часа. Фалун Гонг практикуващите са преследвани и принуждавани да се откажат от вярата си в "Истината, Добротата и Търпението". Освен това жестокото насилие често продължава няколко дни, няколко месеца или дори няколко години. Изчислено е, че приблизително 10 000 практикуващи Фалун Гонг са умрели в резултат на мъченията.

Фалун Гонг практикуващите, които претърпяха всякакви видове страдания и избягаха от челюстите на смъртта, описаха повече от 100 безмилостни метода за мъчение. Ето само няколко примера. Жесток побой е най-често използван метод за мъчение и малтретиране на Фалун Гонг практикуващите. Полицията и главатарите на затворниците бият практикуващите, а също подстрекават и други затворници да го правят. Много от практикуващите остават глухи, тъканта на външната част на ушите им е разкъсвана, очните им ябълки са смазвани, зъбите им са изпочупвани, а черепа, гръбначния стълб, гръдният кош, ключицата, таз, ръце и крака, са изпочупвани. Ръце и крака бяха ампутирани в резултат на побои. Някои от методите за мъчение са безмилостно зашиване и премазване на тестисите на практикуващите мъже, и ритане на жените практикуващи в областта на гениталиите. Ако практикуващите не се откажат, изтезанията и побоя продължават докато кожата се разкъса и отвътре се покаже плътта. Телата на практикуващите се покриват с кръв, напълно се деформират от изтезанията, но въпреки това гардовете продължават да изсипват солена вода върху тях и продължават да ги удрят с електрошокови палки. Миризмата на кръв и горяща плът се смесваха с виковете от силни страдания. Междувременно мъченията също включват найлонови торби, с които се покрива главата на практикуващия в опит, заради страха от задушаване, да бъде принуден да се откаже от своите вярвания.

Електрическият шок е друг, много често използван метод в китайските принудителни трудови лагери за мъчение на практикуващите Фалун Гонг. Полицията използваше електрошокови палки, за да нанася удари върху чувствителните части на тялото, включително устата, върха на главата, гърдите, гениталиите, бедрата, ходилата, бюста на жените и пениса на практикуващите мъже. Някои от полицаите използваха електрически шок от няколко палки едновременно, докато започне да мирише на горяща плът, а наранените части станат тъмни и лилави. Понякога използваша електрически шок на главата и ануса едновременно. Полицията често използваше десет или повече електрошокови палки едновременно, за да удрия практикуващите в продължение на дълго време. Обикновено палките имат десетки хиляди волта електричество. Когато преминава токът, палката излъчва синя светлина и електростатичен звук. Когато електрическият ток минава през тялото на човек, усещането е, че сякаш те изгарят или си хапан от змии. Всеки удар е много болезнен, като ухапване от змия. Кожата на жертвите става червена, разпуква се и изгаря, а раните загняват. Има дори и още по-мощни електрически палки, с по-висок волтаж, които причиняват на жертвата усещането, че главата е удряна с чук.

Полицията използва също запалени цигари, за да гори ръцете, лицето, ходилата, гърдите, гърба и зърната на гърдите на практикуващите. Полицаите използват запалки, за да горят ръцете и гениталиите на практикуващите. Специално направени метални пръчки се нагриват в електрически печки докато станат червени от горещина. С тях се горят краката на практикуващите. Полицията още използва нагорещени до червено въглища, за да гори лицата на практикуващите. Полицаи изгорили практикуващ до смърт, който след като бил издържал жестоки мъчения все още дишал и имал пулс. След това твърдяха, че той се е "самозапалил". Полицаите удрят жените практикуващи по гърдите и в областта на гениталиите. Те са изнасилвани от един или много полицаи. В допълнение полицаите ги събличат голи и ги хвърлят в килии, пълни с мъже затворници, които ги изнасилват. Полицаите използват електрически палки и прилагат електрически шок върху гърдите и гениталиите им. Те използват запалки, за да горят зърната на гърдите и вкарват електрошоковите палки във вагината на жените. Връзват четири четки за зъби заедно, вкарват ги във вагината на практикуващата и ги движат с въртеливи движения. Ръцете на практикуващите са в белезници зад гърба им, а зърната на гърдите им са прободени с жица, през която пускат да тече ток. Полицаите принуждават практикуващите Фалун Гонг да носят "Прави якета" [20] и след това скръстват и завързват ръцете им зад гърба. Издърпват ръцете им нагоре над раменете към гърдите, завързват краката им и ги овесват навън през прозореца. В същото време запушват устата на практикуващите с парцал, слагат слушалки в ушите им и продължително време им пускат съобщения, които злословят по адрес на Фалун

Гонг и го очернят. Според показанията на свидетел, хора, които претърпяват това мъчение, получават счупване на ръцете, разкъсване на сухожилията, счупвания на раменете, китките и лактите. На онези, които са измъчвани по този начин в продължение на дълго време, им е счупен гръбначния стълб и умират в мъчителни болки.

Полицаите също хвърлят практикуващите в шахта, пълна с отпадни води. Те забиват бамбукови пръчки под ноктите на практикуващите и ги принуждават да живеят във влажни стаи, пълни с червени, зелени, жълти и бели плесени по тавана, стените и по пода, което причинява загнояване на раните им. Те също използват кучета, змии и скорпиони да хапят практикуващите и ги инжектират с вещества, които разрушават нервната система. Това са само част от начините, с които практикуващите са измъчвани в принудителните трудови лагери.

III. Жестока борба вътре в самата партия

Тъй като ККП обединява своите членове на базата на природата на партията, а не на основата на морал и справедливост, лоялността на членовете ѝ, особено на по-възрастните, към главния лидер, е основен въпрос. Партията има нужда да създаде атмосфера на страх чрез избиване на собствените си членове. Така оцелелите виждат, че когато главният диктатор иска някой да умре, този човек ще умре по ужасен начин.

Вътрешните борби в комунистическите партии са добре известни. Всички членове на политбюро на руската комунистическа партия през първите два мандата, освен Ленин, който умира, и самия Сталин, бяха убити или се самоубиха. Трима от петимата фелдмаршали бяха екзекутирани, трима от петимата главнокомандващи бяха екзекутирани, всичките десет второстепенни главнокомандващи армията бяха екзекутирани, 57 от общо 85 главнокомандващи на военните сили бяха екзекутирани и 110 от 195 командващи на дивизии бяха екзекутирани.

ККП винаги се застъпва за “жестоки борби и безмилостни атаки”. Такава тактика има за цел не само хората извън партията. Още от революционния период в провинция Джианси, ККП вече беше избила толкова много хора в Антиболшевишкия корпус (АБ Корпус) [21], че само няколко оцеляват, за да се бият във войната. В град Йан’ан партията провеждаше “възстановителна” кампания. След като се установи политически, тя отстрани Гао Ганг, Рао Шушъ [22], Ху Фънг и Пънг Дъхуей. До времето на Културната революция почти всички възрастни членове в партията бяха елиминирани. Никой от бившите секретар-генерали в ККП нямаше добър край.

Ли Шаочи, бивш президент на Китай, който веднъж беше фигура номер 2 за нацията, умира ужасно. В деня на неговия 70-ти рожден ден Мао Цзедун и Джоу Енлай [23] специално казват на Уанг Донгсинг (доверен охранител на Мао) да донесе едно радио, което ще е за подарък за рождения ден на Ли Шаочи. Така ще му се даде възможност да чуе официалния рапорт на Деветата пленарна сесия на дванадесетия Централен комитет, в която се казва: “Винаги отстранявайте предателя, шпионина и отстранете Лиу Шаочи от партията, и продължавайте да излагате и критикувате престъпленията на Лиу Шаочи и неговите съучастници в измяна и предателство”.

Ли Шаочи беше смазан психически и заболяванията му рязко се влошиха. Тъй като беше на легло в продължение на дълго време и не можеше да се движи, вратът, гърбът, бедрата и петите му имаха болезнени гнойни рани. Когато чувствал ужасни болки сграбчвал дрехи, статии или ръцете на други хора и не ги пускал, затова хората просто сложили две твърди пластмасови бутилки в ръцете му. Когато умрял, двете

твърди пластмасови бутилки били придобили формата на пясъчен часовник от стискане.

До октомври 1969 г. тялото на Лиу Шаочи започнало да се разлага, а инфектираните рани имали много силна миризма. Той бил слаб като вейка на границата на смъртта. Но специалният инспектор от Централния комитет на партията не позволявал да бъде изкъпан, да се обърне на другата страна или да смени дрехите си. Вместо това, всичките му дрехи били свалени, увили го в юрган, качили го на самолет и го изпратили от Пекин в град Каифънг, и го заключили в мазето на солиден бетонен бункер. Когато имал силна треска не само не му давали никакви лекарства, но дори и отстранявали медицинския персонал далеч. Когато Лиу Шаочи умрял тялото му било разложено, а разрошената му бяла коса била дълга повече от половин метър. Два дни по-късно той бил кремиран в полунощ като човек, който е болен от силно заразна болест. Завивките, възглавницата му и всички други вещи били изгорени. На смъртния акт на Лиу четем: Име: Лиу Уейхуанг; работа: безработен; причина за смъртта: болест. ККП измъчва президента на нацията до смърт, просто така без дори да даде ясно обяснение.

IV. Изнасяне на революцията извън Китай, избиване на хора в чужбина

В допълнение на избиването на хора в Китай и вътре в самата партия, с голяма наслада и използвайки различни методи, и чрез изнасяне на „революцията“ ККП също участваше в избиването на хора в чужбина, включително на китайци отвъд океана. Червените кхмери е типичен пример. Червените кхмери на Пол Пот съществуват в продължение само на четири години в Камбоджа. Въпреки това от 1975 до 1978 година, повече от 2 милиона души, включително 200 000 китайци, бяха избити в тази малка страна, която имаше население само от осем милиона души.

Престъпленията на Червените кхмери са безбройни, но ние няма да ги дискутираме тук. Трябва обаче да споменем за връзката им с ККП.

Пол Пот се прекланяше пред Мао Цзедун. От 1965 година нататък той посети Китай четири пъти, за да слуша лично учението на Мао Цзедун. През ноември 1965 г. Пол Пот стоя в Китай в продължение на три месеца. Чен Бода и Джанг Чунчао дискутираха с него теории като: „политическата власт израства от дулото на пистолет“, „класова борба“, „диктатура на пролетариата“ и така нататък. По-късно всички тези теории стават основата на неговото управление над Камбоджа. След завръщането си от Китай Пол Пот смени името на партията си на Камбоджанска комунистическа партия и установи революционни бази, съобразно модела на ККП за обграждане на градовете от села. През 1968 г. камбоджанската комунистическа партия официално установи армията. В края на 1969 г. тя наброяваше около 3000 души. Но през 1975 г., преди окупацията и атакуването на град Пном Пен, тя бе екипирана добре и имаше бойна сила от 80 000 войници. Това беше изцяло в резултат на подкрепата на ККП. Книгата „Писмени доказателства за подкрепата на Виетнам и борбата с Америка“ от Уанг Сианген [24] посочва, че през 1970 г., Китай дава на Пол Пот екипировка и въоръжение за 30 000 войници. През април 1975 година Пол Пот превзема столицата на Камбоджа и два месеца по-късно отива в Пекин, където посещава ККП, за да получи инструкции. Очевидно, ако убийствата, извършени от Червените кхмери не бяха подкрепени теоретично и материално от ККП, не биха могли да се случат.

Например след като двамата сина на принц Сиханук бяха убити от камбоджанската комунистическа партия, тя покорно изпрати Сиханук в Пекин по нареждане на Джоу

Енлай. Пол Пот се подчини без да протестира. Джоу Енлай можеше да спаси Сиханук само с една дума, но ККП дори не възрази на избиването на 200 000 китайци от камбоджанската комунистическа партия. По това време китайските камбоджанци отидоха в китайското посолство за помощ, но то не им обърна никакво внимание.

През май 1998 година, когато в Индонезия избиваха и изнасилваха масово етнически китайци, ККП не каза нито дума. Тя не предложи никаква помощ и дори блокира новините вътре в Китай. Сякаш китайското правителство не го беше грижа за съдбата на китайците в чужбина. ККП дори не предложи никаква хуманитарна помощ.

V. Разрушаване на семейството

Няма начин да бъде установено колко хора са избити в политическите кампании на ККП. Няма начин да се направи статистическо проучване, тъй като информацията е блокирана, а между отделните региони има бариери, етнически групи и местни диалекти. ККП никога няма да направи такова изследване, тъй като това ще бъде равносилно сама да изкопае гроба си. Партията предпочита да пропуска детайлите, когато пише собствената си история.

Още по-трудно е да се знае броя на семействата, оцетени от ККП. В някои случаи един човек умира и семейството му е разбито. В други случаи загива цялото семейство. Дори когато никой не умира, много хора са принудени да се разведат. Баща и син, майка и дъщеря са принуждавани да се откажат от роднинската си връзка. В резултат на това някои останаха инвалиди, други полудяваха, а някои умираха млади от сериозни заболявания, причинени от изтезанията. Информацията за тези семейни трагедии е много непълна.

Японският „Юмиури нюз“ веднъж писа, че повече от половината от китайското население е било преследвано от ККП. Ако това наистина е така, броят на семействата, разрушени от ККП, се изчислява на около 100 милиона.

Джанг Джисин [25] се превръща в познато име във всяко домакинство, поради огромния брой репортажи с историята ѝ. Много хора знаят, че тя е изстрадала физически мъчения, групово изнасилване и умствен тормоз. Накрая полудява и след като езика ѝ е отрязан, е разстреляна. Но много хора може и да не знаят, че има и друга жестока история зад тази трагедия – и членовете на семейството ѝ трябваше да посещават “класове за семействата на умрелите затворници”.

Дъщерята на Джанг Джисинг – Лин Лин си спомня ранната пролет на 1975 година.

Човек от съда в Шенянг произнася високо: “Вашата майка е много упорит контрареволюционер. Тя отказва да се промени и е непоправимо твърдоглава. Тя е срещу нашия велик лидер и председател Мао, срещу непобедимото учение на Мао Цзедун и срещу пътя на революционния пролетариат, начертан от председателя Мао. С куп от престъпления, нашето правителство смята, че наказанието трябва да се увеличи. Ако тя бъде екзекутирана, какво е вашето отношение?” Аз бях удивена и не знаех как да отговоря. Сърцето ми беше разбито. Но аз се преструвах, че съм спокойна, опитвайки се да задържа сълзите. Баща ми беше казал, че ние не можем да плачем пред другите, в противен случай нямаме никакъв шанс да отречем семейната връзка с нашата майка. Баща ми отговори вместо мен: “Ако е такъв случая, правителството е свободно да предприеме каквото е необходимо”.

Човекът от съда попита отново: "Ще вземете ли тялото ѝ, ако бъде екзекутирана? Ще вземете ли принадлежностите ѝ от затвора?" Аз наведох глава и не казах нищо. Баща ми отговори отново вместо мен: "Ние не желаем да прибираме нищо". ... Баща ми държеше мен и брат ми за ръцете и така излязохме заедно от общинската сграда. Като зашеметени, ние вървахме към дома срещу виещата снежна буря. Не готвихме нищо за ядене; баща ми раздели единствената долнокачествена царевична кифла, която имахме вкъщи и я даде на мен и на брат ми. Той каза: "изяжте я и лягайте рано". Аз легнах тихичко на леглото от глина. Баща ми седна на един стол и гледаше втренчено в светлината като замаян. След известно време погледна към леглото и помисли, че сме заспали. Стана, внимателно отвори куфара, който донесохме от дома ни в Шенянг и извади снимката на майка ми. Той я гледаше и не можеше да сдържи сълзите си.

Аз станах от леглото, сложих глава в ръцете му и започнах да плача силно. Баща ми ме потупа лекичко и каза: "Не плачи така силно, съседите не трябва да ни чуят". След като ме чу да плача, брат ми се събуди. Баща ми ни прегръщаше силно. Тази нощ не знаем колко сълзи изплакахме, но знаем, че ние не можехме да плачем свободно. [26]

Един лектор в университет имаше щастливо семейство, но то преживя катастрофа по време на процеса за промяна на десните. По време на антидяското движение, жена му се срещала с мъж, който бил определен като десен. По-късно нейният любим бил изпратен в далечна област, където понесъл огромни страдания. Тъй като тя - младо момиче - не можела да живее повече така, изоставила любимия и се омъжила за лектора. Когато нейният възлюбен най-после се завърнал в родния си град, тя вече била майка на няколко деца. Нямала друг начин да се разкае за изневярата, освен да се разведе. Тя настояла да се разведе със съпруга си, за да се разплати с гузната си съвест. По това време лекторът бил на повече от 50 години; той не можел да понесе внезапната промяна и полудял. Съблякъл дрехите си и тичал гол, търсейки място, където да започне нов живот. Накрая жена му напуснала и него и децата. Болезнената раздяла, узаконена от партията, е проблем, който не може да бъде разрешен и е нелечимо социално заболяване, което само може да замени една раздяла с друга раздяла. Семейството е основният елемент от китайското общество. То е също и последната крепост на традиционната култура срещу културата на партията. Затова вредата нанесена на семейството е най-жестоката в историята на убийствата на ККП.

Тъй като ККП монополизира всички социални ресурси, когато някой е класифициран, че е на противоположната страна на диктатурата, незабавно ще преживее криза на средствата за препитание, ще бъде обвиняван от всеки в обществото и ще бъде унижаван. Тъй като дисидентите са третираны несправедливо, семейството е единственото безопасно убежище за тези невинни хора, където могат да намерят утеха. Но политиката на ККП на намеса не даваше възможност на членовете на семейството да се успокояват един друг. В противен случай те също рискуваха да бъдат заклеймени като опоненти на диктатурата. Джанг Джисин например беше принудена да се разведе. За много хора предателството от членове на семейството – клеветене, каране, публично порицаване, публично отричане от тях – е крайния предел, който разрушава духа им. Много хора се самоубиваха в резултат на това.

VI. Модели на убиване и последствия от избиването

Идеологията на ККП за убиване

ККП винаги рекламираше себе си, че е талантива и изобретателна в развитието на марксизма и ленинизма, но всъщност творчески изобрети невиджани злини в

историята и в света. Тя използва комунистическата идеология на социално единство, за да мами обществеността и интелектуалците. Тя използва факта, че науката и технологиите отслабват вярата, за да пропагандира пълен атеизъм. Тя използва комунизма, за да отрича частната собственост и използва теорията на Ленин да практикува революция на насилието, за да управлява страната. В същото време тя комбинира и засилва още повече най-лошата част от китайската култура, която се отклонява от основните китайски традиции.

ККП изобретява цялостна теория и рамки на “революция” и “продължителна революция” под диктатурата на пролетариата; тя използва тази система, за да промени обществото и да осигури диктатурата на партията. Нейната теория има две части – икономическа основа и супер-структура под диктатурата на пролетариата, в която икономическата база определя супер-структурата, докато супер-структурата на свой ред действа на тази икономическа база. За да засили тази супер-структура и особено мощта на партията, тя трябва първо да започне революция на икономическата база, което включва:

- (1) Избиване на собствениците на земя, за да се решат връзките с производството [27] в селата
- (2) Избиване на капиталистите, за да се решат проблемите с продукцията в градовете

Вътре в самата супер-структура също продължително се извършват убийства, за да се поддържа абсолютния контрол и идеология на партията.

(1) Решаване на проблема с отношението на интелектуалците към партията

В продължение на дълъг период от време ККП лансира различни кампании, за да реформира мисълта на интелектуалците. Тя обвиняваше интелектуалците в буржоазен индивидуализъм, буржоазна идеология, аполитични гледни точки, безкласова идеология, либерализъм и така нататък. ККП отне достойнството на интелектуалците, чрез промиване на мозъците им и премахване на съвестта им. ККП премахна почти напълно независимото мислене и много други качества на интелектуалците, включително и традицията да се говори открито за справедливост и посвещаване на живота в подкрепа на правдата. Тази традиция учи: “не се впускайте в крайности, ако сте богати и почитани и не се отклонявайте от вашата цел, ако сте бедни и объркани, нито пък се прекланяйте пред сила, имаща превес” [28]; “Човек трябва първо да се грижи за страната и най-накрая за своето лично щастие” [29]; “Всеки обикновен човек трябва да се смята за отговорен за успеха или провала на нацията” [30]; “Когато не вижда ясно, човек се стреми да усъвършенства своята собствена личност, но когато вижда ясно той усъвършенства не само себе си, но и цялата страна.” [31]

(2) Лансиране на Културната революция и избиване на хора, за да може ККП да придобие абсолютно политическо и културно управление

ККП мобилизира масови кампании вътре и вън от партията, започвайки с убийства в областта на литературата, изкуството, театъра, историята и възпитанието. ККП прицелва първите атаки към няколко известни личности като “Село от три семейства” [32], Лиу Шаочи, У Хан, Лао Шъ и Джиян Бозан. По късно броят на избитите се ограничава до “малка група в партията” и “малка група в армията”, и най-накрая се увеличава от изцяло вътрешнопартийно и в армията, до всички хора в цялата страна. Въоръжените схватки премахваха физически телата. Атаките срещу културата убиваха хората духовно. Това беше извънредно хаотичен и пълен с насилие период под контрола на ККП. Злата страна на човешката природа беше увеличена до неузнаваемост от нуждата на партията да възроди силата си в период на криза. Всеки

можеше да убива произволно в името на “революцията” и “защитавайки революционната линия на председателя Мао”. Това беше невиджано унищожаване на човечността в цялата нация.

(3) ККП стреля по студентите на площад Тянанмън на 4-ти юни 1989 г., в отговор на демократичните им искания след Културната революция

Това беше първият път, когато армията на ККП изби цивилни лица публично, за да потуши протеста на хората срещу незаконното присвояване, корупцията и тайните споразумения между служители в правителството и бизнесмени, както и за да потуши исканията им за свобода на печата и словото. По време на масовото избиване на площад Тянанмън, за да предизвика омраза между армията и цивилните, ККП дори инсценира палежи на военни коли от цивилни и убийства на войници, и така предизвика умишлено трагедията, в която Народната армия избива собствения си народ.

(4) Избиване на хора от различно вероизповедание

Сферата на вероизповеданията е от жизнено важно значение за ККП. За да може нейната ерес да мами хората, ККП започна да унищожава всички религии и духовни практики още от началото на управлението си. Когато срещна духовната вяра на новата ера – Фалун Гонг – ККП извади отново касапския си нож. Стратегията на ККП е да се възползва от принципите на Фалун Гонг – “Истина, Доброта и Търпение” и от факта, че практикуващите не лъжат, не използват насилие и не предизвикват социално безредие. След придобиването на опит в преследването на Фалун Гонг, ККП стана дори по-добра в отстраняването на хора от други вероизповедания. Този път Цзян Цзъмин и ККП излизат на преден план да убиват, вместо да използват други групи от хора.

(5) Избиване на хора, за да се прикрие истината

Правото на хората да знаят истината е друго слабо място на ККП. Партията също така избива хора, за да предотврати изтичането на информация. В миналото “слушането на радиопредаванията на врага” беше углавно престъпление, което се наказваше с изпращане в затвор. Днес, в отговор на няколко инцидента на улавяне на сигнала и включване на чистота на държавната телевизионна система, за да се изясни истината за преследването на Фалун Гонг, Цзян Цзъмин издава тайно нареждане да се “убива безмилостно на място”. Лиу Ченгджун, който се включи в предаванията на държавната телевизия по такъв начин, беше измъчван до смърт. ККП мобилизира “Управление 610” (Организация, подобна на Гестапо в нацистка германия, която беше създадена да преследва Фалун Гонг), полицията, прокурори, съдилища и голяма полицейска Интернет система, за да следи всяко действие на хората.

(6) Лишаване на хората от правата им за оцеляване, заради собствените интереси

Теорията на ККП за нестихваща революция означава в действителност, че няма да се откаже от властта. Понастоящем злоупотребите и корупцията в ККП се разраснаха в конфликти между абсолютното ръководство на партията и правото на хората на живот. Когато хората се организират, за да защитят правата си легално, ККП използва насилие, размахвайки касапския нож към така наречените “главатари” на движенията. ККП вече е подготвила над един милион души въоръжена полиция за тази цел. Днес

ККП е много по-добре подготвена, отколкото беше по времето на клането на площад Тянанмън през 1989 година, когато трябваше временно да мобилизира и полевата армия. Въпреки това обаче, докато водеше своите хора по пътя на разрухата, също водеше и себе си към задънена улица. ККП дойде до този извънредно уязвим стадий, когато “взема дърветата и тревата за врагове, когато вятърът подухне”, както се казва в Китай.

Ако погледнем от високо може да видим, че ККП има зъл по природа дух. Без значение как се променя в определено време и на определено място, за да поддържа абсолютната си власт ККП няма да промени кървавата си история – в миналото избиваше хора, избива хора сега и ще продължи да ги избива в бъдеще.

Различни методи на убиване според различни обстоятелства

А. Ръководене чрез пропаганда

ККП използва различни методи да избива хора в зависимост от периода от време. В повечето ситуации ККП се възползваше от пропаганда преди да започне да избива. Партията често казваше “само убийствата могат да усмирят общественото недоволство”, сякаш хората изискваха от ККП да избива. В действителност това “обществено недоволство” беше предизвикано от ККП.

Например драмата “Белокосото момиче” [33] представлява напълно изопачаване на народната легенда. Измислените истории за събирането на рентата и пълните с вода тъмници, разказвани в драмата “Лиу Венцай”, бяха използвани като средство чрез което да “научат” хората да мразят собствениците на имоти. ККП обикновено представя своите врагове като демони, както направи в случая с бившия китайски президент Ли Шаочи. По специално ККП инсценира инцидента по самозапалването на площад Тянанмън през януари 2001 година, за да подбуди омразата на хората към Фалун Гонг, а след това удвои кампанията си на геноцид срещу Фалун Гонг. ККП не само не промени методите си на избиване на хора, а и ги усъвършенства чрез употребата на новите информационни технологии. В миналото ККП можеше да измами само хората в Китай, но в днешно време тя мами също и хората в целия свят.

Б. Мобилизиране на масите да убиват хора

ККП не само избива хора чрез машината на диктатурата си, но и активно мобилизира хората да се избиват един друг. ККП спазваше някои правила и закони в началото на тези мобилизации до момента, в който призовава хората да се присъединят, след това вече нищо не можеше да спре кланетата. Например, когато ККП провеждаше поземлената реформа, комитетът по поземлената реформа можеше да взема решение относно живота или смъртта на собствениците на земя.

В. Унищожаване на духа преди да бъде унищожено физическото тяло

Друг метод на убиване е първо да се смаже духа на човек преди да бъде умъртвено физическото му тяло. В историята на Китай дори и най-жестоката и свирепа Династия Чин (221-207 пр.Хр.) не унищожаваше духа на хората. ККП никога не позволи на хората да умрат като мъченици. Те провъзгласяваха идеи като: “Милост към онези, които си признават и строго наказание за онези, които упорстват” и още: “Да наведеш глава и да признаеш престъплението е единственият начин да се измъкнеш”. ККП принуждава хората да се откажат от собствената си вяра и мисъл, и да умрат като животни без достойнство. Достойната смърт би окурила последователи. Само, когато хората

умират в унижение и срам ККП може да постигне целта си да “поучи” хората, които почитат жертвата. Причината поради която ККП преследва Фалун Гонг по извънредно жесток начин и с насилие е, че практикуващите Фалун Гонг смятат вярата за по-важна от живота си. Когато ККП не беше в състояние да съсипе тяхното достойнство, използва всички възможни методи да измъчва физическите им тела.

Г. Избиване на хора чрез съюзяване и отчуждаване

Когато избива хора ККП използва и награда и тояга, отнасяйки се благосклонно към някои и отчуждавайки други. ККП винаги се опитва да атакува “малка част” от населението, използвайки пропорция от 5 процента. “По голямата част” от народа винаги са добри и винаги са обект на “възпитание”. Такова възпитание се състои от терор и грижа. Възпитаването чрез терор използва страха, за да покаже на хората, че онези, които се противопоставят на ККП ще свършат зле, принуждавайки хората да стоят далеч от онези, които са атакувани от ККП. Възпитанието чрез “грижа” позволява на хората да видят, че ако спечелят доверието на ККП и стоят заедно с нея, не само ще бъдат в безопасност, но също ще имат и голям шанс да бъдат издигнати или да придобият други облаги. Лин Биао [33] веднъж каза: “малка група [потисната] днес, а утре друга – скоро това ще бъде една голяма част като цяло”. Онези, които се радваха, че са оцелели от едно преследване, често ставаха жертви на следващото.

Д. Премахване на потенциалните заплахи още в зародиш и тайни незаконни убийства

В последно време ККП разви модел на убиване с цел премахване на проблемите още в зародиш и избиване на хора тайно, извън закона. Например работниците и селяните протестират все по-често на различни места, но ККП елиминира движенията преди да са се разраснали като арестува така наречените “главатари” и ги осъжда на много строги наказания. Свободите и човешките права се признават все повече и повече в целия свят, ККП не осъди нито един практикуващ Фалун Гонг на смърт, но след подстрекателството на Цзян Цзъмин “никой не е отговорен за убийствата на практикуващите Фалун Гонг” практикуващите в цялата страна често бяха измъчвани до трагична смърт. Въпреки че китайската конституция дава на гражданите право на обжалване, ако са пострадали от несправедливост, ККП използва цивилни полицаи или назначава местни гангстери да спират, арестуват и изпращат апелиращите обратно вкъщи, или в принудителни трудови лагери.

Е. Убиване на един за предупреждение на другите

Преследването на Джанг Джисинг, Ю Луокъ и Лин Джао [35] са все такива примери.

Ж. Потискане, за да се прикрие истината за убийствата

Известни хора с международно влияние са потискани, но не са избивани от ККП. Целта е да се прикрие смъртта на онези, които няма да привлекат вниманието на обществеността. Например по време на кампанията за потискане на реакционерите, ККП не изби високопоставените КМТ генерали като Лонг Юн, Фу Дзуои, Ду Юминг, а вместо това изби офицери и военнослужещи от ниско ниво.

Убийствата на ККП, извършвани в продължение на дълъг период от време, извратиха душите на хората в Китай. Днес в Китай много хора имат наклонност да убиват. Когато

терористите атакуваха САЩ на 11-ти септември 2001 година, много китайци одобряваха радостно атаките в китайските Интернет страници за съобщения.

Застъпвания за “тотална война” се чуваха отвсякъде, карайки хората да треперят от страх.

Заклучение

В резултат на информационната блокада на ККП няма начин да знаем точно колко хора са загинали в резултат на преследването от различни движения, които се появяваха по време на управлението на партията. В допълнение ККП изби етнически малцинства в Синдзианг, Тибет и Вътрешна Монголия, Юнан и други места; информация за тези инциденти е трудно да се намери. „Вашингтон пост“ веднъж изчисли, че броят на жертвите, преследвани до смърт от ККП е приблизително 80 милиона. [36]

Освен броя на убитите, ние не можем да разберем колко хора са били осакатени за цял живот, колко са останали душевно болни, депресирани или изплашени до смърт, в резултат на преследванията, които са преживели. Всяка смърт е горчива трагедия, която оставя нестихваща болка за членовете на семействата на жертвите.

Както японския вестник „Йомиури нюз“ писа [37]: „Китайското централно правителство извърши проучване на смъртните случаи, предизвикани по време на Културната революция в 29 провинции и проучвания в общини, които са директно под управлението на централното правителство. Резултатите показаха, че близо 600 милиона души са преследвани или уличени в престъпление, което включва около половината от населението на Китай”.

Сталин веднъж каза, че смъртта на един човек е трагедия, но смъртта на милиони, е просто статистика. Когато беше казано на Ли Джингчуан, че хората умират от глад в провинция Сичуан, той отбеляза: ”В коя династия не са умирали хора?”. Мао Цзедун каза: ”Всяка борба изисква жертви. Смъртните случаи са нещо обичайно.” Това е възгледа за живота от гледна точка на атеистичния комунизъм. Затова 20 милиона души са умрели в резултат на преследване по време на режима на Сталин, което представлява 10 процента от населението на бившия СССР. ККП изби най-малко 80 милиона души, което е също приблизително 10 процента от населението на Китай [в края на Китайската културна революция]. Червените Кхмери избиха 2 милиона души, или една четвърт от населението на Камбоджа по това време. В Северна Корея смъртните случаи в резултат на глад са над един милион. Всичко това са кървави дългове на комунистическите партии. Този зъл култ жертва хората и кръвта им, за да се прекланя пред злите духове. Още от самото си начало ККП избиваше хора – когато не можеше да убие тези, извън партията, избиваше собствените си хора – за да ознаменува “борбите на класите”, “вътрешнопартийните борби” и други лъжи. Тя дори постави и своите генерални секретари, маршали, генерали, министри и други, на жертвения олтар на този зъл култ.

Много хора смятат, че на ККП трябва да и се даде време да промени себе си към по-добро и казват, че днес тя се ограничава в своите убийства. Убиването дори и на един човек също те прави убиец. Нещо повече, тъй като избиването е един от методите, които се използват от ККП да поддържат терора ѝ, базиран на страх, тя ще увеличи или намали убийствата съобразно нуждите си. Убийствата на ККП са непредсказуеми. Когато хората нямат силно чувство на страх, ККП избива повече, за да увеличи чувството им на страх. Когато хората се страхуват, избиването само на колко ще поддържа чувството на страх. Когато хората се страхуват от ККП, просто известявайки

намерението си да убива, без да има нужда наистина да убива, ще бъде достатъчно за ККП да поддържа страха. След като изпитаха многобройни политически движения и убийства, в отговор на терора на ККП хората формираха физиологически рефлекс. Следователно не е необходимо за ККП дори да споменава за избиване, само тона на машината за пропаганда на масовия критицизъм е достатъчен да върне спомените на хората за ужасния терор.

ККП приспособява интензивността на убийствата според промените в чувството на страх у хората. Величината на убийствата сама по себе си не е целта на ККП. Ключът е в постоянството с цел да се поддържа властта. ККП не е станала по-снизходителна. Нито пък е изоставила касапския си нож. Напротив, хората станаха по-покорни. Веднъж, когато хората въстанат, за да поискат нещо, което е извън допустимото за ККП, тя няма да се поколебае да убива.

Поради нуждата да поддържа терор, произволното убиване дава максимален резултат за постигането на тази цел. В мащабните избивания на хора, които се случиха в миналото, самоличността, престъплението и отсъждането на присъда на жертвите се държаха умишлено в неяснота. За да избегнат да бъдат определени като мишени, хората се ограничаваха в “безопасна зона”, базирайки се на собствената си преценка. Такава “безопасна зона” беше дори понякога още по-тясна от онази, която ККП възнамеряваше да определи. Поради това навсякъде хората действаха по-скоро като “левичари отколкото като десни”. В резултат на това, зоната често е “уголемявана” отвъд първоначалния ѝ размер, тъй като хората на различни нива доброволно си налагат ограничения, за да си осигурят безопасност. Колкото по-ниско е нивото, толкова по-жестока е борбата в тази зона. Такова доброволно масово усиление на страха произлиза от произволните убийства на ККП.

В дългата си история на убиване, ККП се превърна в извратен сериен убиец. Чрез убиване ККП задоволява извратеното си чувство за върховна власт над живота на хората и смъртта им. Чрез избиване, тя облекчава собствения си вътрешен страх. Чрез избиване, тя потиска социалния смут и недоволствата от предишните ѝ убийства. Днес сложните кървави дългове на ККП направиха невъзможно благосклонното разрешение на проблема. Партията може да разчита само на интензивен натиск и тоталитарно управление, за да поддържа властта си до последния момент. Въпреки, че понякога се прикрива чрез компенсиране на жертвите на престъпленията, ККП никога не промени жадната си за кръв природа. Много вероятно е ККП да не се промени и в бъдеще.

Бележки:

- [1] Писмо на Мао Цзедун до съпруга му Джианг Чинг (1966 година).
- [2] Супер структурата в контекста на социалната теорията на марксизма се свързва с начина на взаимодействие между човешкия субективизъм и материалната субстанция на обществото.
- [3] Ху Фенг, учен и литературен критик, противник на догматичната литературна политика на ККП. Изключен е от партията през 1955 г. и е осъден на 14 години затвор.
- [4] Аналекти (избрани откъси) от Конфуций.
- [5] Левитикус 19:18.
- [6] Маркс, „Комунистически манифест“ (1848 година).
- [7] Мао Цзедун, „Демократична диктатура на народа“ (1949 година).
- [8] Мао Цзедун, “Ние трябва напълно да съдействаме (Потушаване на реакционерите) така, че всяко семейство трябва да бъде информирано.” (30 март 1951 година)

- [9] Мао Цзедун, "Ние трябва енергично и прецизно да ударим по реакционерите". (1951 година)
- [10] Небесното царство на Тайпинг (1851 – 1864 г.), известно също като Въстанието Тайпинг, е един от най-кръвавите конфликти в китайската история. Това е бил сблъсък между силите на императорски Китай и онези вдъхновени от самопровъзгласилия се мистик от културната група Хака Хонг Сиучуан, който беше християнин. Смята се, че най-малко 30 милиона души са загинали.
- [11] От извадка в книгата, публикувана от намиращото се в Хонг Конг списание „Чънгминг“ (www.chengmingmag.com), от октомври 1996 г.
- [12] Големия скок напред (1958 – 1960 г.) беше кампания на ККП, която трябваше да задвижи индустрията и в частност производството на стомана. Тази кампания е позната също като едно от най-големите икономически бедствия.
- [13] Публикувана през февруари 1994 година от издателска къща „Червено Знаме“. Цитатът е преведен от преводача.
- [14] Единица за измерване на земя в Китай. 1 му = 0.165 акра.
- [15] Пънг Дъхуей (1898 – 1974 г.) - китайски комунистически генерал и политически лидер. Пънг е бил главнокомандващ във войната с Корея, вицепремиер на държавния съвет, член на политбюро и бинистър на отбраната от 1954 – 1959 година. Той бил свален от поста след като не се съгласил с левичарските подходи на Мао по време на Пленума на ККП в Лушан през 1959 г.
- [16] Дъ Джагър, Реймънд Дж., „Врагът отвътре“. Гилд Букс, „Католик полс инкорпорейтед“ (1968 г.)
- [17] Масовото избиване в Дасинг е през август 1966 г. по време на промяната на партийния секретариат в Пекин. Тогава на среща с общественото бюро за сигурност в Пекин министърът на обществената безопасност Сие Фуджи обяснява, че има вмешателство между Червените караули и „петте черни класи“. След срещата, Бюрото за сигурност в Дасинг незабавно се заема с това и формира план, за да подбуди масите в Дасинг да избият „петте черни класи“.
- [18] Джънг Ии, „Червеният Мемориал“ (Тайпе, Издателска къща на китайската телевизия, 1993 година). Тази книга е достъпна и на английски: Scarlet Memorial: Tales of Cannibalism in Modern China by Yi Zheng, преведена и издадена от T. P. Sym (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998)
- [19] „Старото общество“, както ККП го нарича, се свързва с периода преди 1949 г., а „новото общество“ се свързва с периода след 1949 година, когато ККП взема властта в страната.
- [20] „Право яке“ е средство за мъчение. Ръцете на жертвата се извиват и завързват с въже зад гърба, а след това се издърпват напред над и през глава. Този начин на мъчение може да осакати ръцете на човек. След това жертвата е натиквана насилствено в „Право яке“ и закачана във въздуха за ръцете. Последствието от това жестоко мъчение е счупване на костите в рамото, лактите, китката и гърба, което често води до смърт от непоносимата болка. За повече информация: Chinese: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html> English: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>
- [21] През 1930 година Мао нареди на партията да избие хиляди партийни членове, войници от Червената армия и невинни граждани в провинция Джиангси, в опит да укрепи властта си в областите, контролирани от ККП. За повече информация: Chinese: <http://kanzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html>
- [22] Гао Ганг и Рао Шушъ са били членове на Централния комитет на ККП. След неуспех в борбата за власт, през 1954 г. те били обвинени че кроят планове да разцепят партията на две части и в последствие били изключени от партията.
- [23] Джоу Енлай (1989 – 1976 г.) беше втори по значимост за Мао в историята на ККП. Той беше ръководна фигура в ККП и премиер на Народна република Китай от 1949 г. до неговата смърт.
- [24] Уанг Сианген, „Документи за подкрепата на Виетнам в борбата срещу Америка“. (Пекин, Интернационална културна издателска компания, 1990 година)
- [25] Джанг Джисинг била интелектуалка, която е изтезавана до смърт от ККП по време на Великата китайска революция, защото критикувала провала на Мао в Големия

скок напред и защото била открита и казвала истината. Охраната на затвора често я събличала гола и я хвърляла в тъмница с мъже затворници, където била изнасилвана многократно, докато полудяла. В затвора се страхували, че ще изкрещи лозунги по време на екзекуцията ѝ, затова разрязали гърлото ѝ преди това.

- [26] От Изследователска фондация Лаогай, 12-ти октомври 2004 година.: <http://www.laogai.org/news2/newdetail.php?id=391> (на китайски)
- [27] Един от трите инструмента (методи на производство, вид на производство и връзки в производството), които Маркс използва за анализ на социалните класи. Производствените връзки е за хората, които притежават средствата и онези, които не ги притежават, тоест връзката между собственика на имота и орача, или капиталиста и работника.
- [28] Менциус, книга 3, Пенгуин класически серии, преведена от Д. С. Лау.
- [29] От Фан Джонгиан (989-1052 г.), бележит китайски възпитател, писател и служител в правителството на северната династия Сонг. Този цитат е от нейната известна проза "Изкачвайки кулата Юеянг".
- [30] От Гу Янму (1613 – 1682 г.) изтъкнат педагог от ранната династия Чинг.
- [31] От Менциус, книга 7. Пенгуин класически серии, превод Д. С. Лау.
- [32] "Село от три семейства" е писателското име на трима писатели от 1960 г. - Дънг Куо, У Хан и Лиао Моша. У Хан е автор на пиесата "Хай Руи се отказва от поста си", която Мао счел за политическа сатира за приятелството му с генерал Пънг Дъхуей.
- [33] Китайска народна легенда за белокозата девойка е история за безсмъртна фея, която живеела в пещера и която имала много свръхестествени способности с които награждавала доброто и наказвала злото. Въпреки това в китайската "модерна" драма, опера и балет, тя е описвана като момиче, което било принудено да избяга в пещера, след като баща ѝ бил пребит до смърт, заради това, че отказал да я даде за жена на стар богаташ. Козата ѝ побеляла от недохранване се казва в "модерната" версия. Тази фолклорна легенда била трансформирана в една от най-известните комунистически драми от писателите в ККП, за да насажда класова омраза към собствениците на имоти.
- [34] Лин Биао (1907 – 1971 г.), един от по-старите лидери на ККП, служил при управлението на Мао Цзедун като член на политбюро, като заместник-председател (1958 г.) и министър на отбраната (1959 г.). Лин е смятан за архитект на Великата китайска революция. Бил е определен като наследник на Мао през 1966 г., но загубва благоволенieto му през 1970 г. Усещайки своя крах Лин се замесва в провалил се заговор и се опитва да избяга в СССР, когато предполагаемия заговор е разкрит. Докато се опитва да избяга от преследването, самолета му се разбива в Монголия, а той умира.
- [35] Ю Луокъ е защитник и борец за човешки права, който е убит от ККП по време на Културната революция. Неговото значително есе "Семеен произход", написано на 18 януари 1967 г. е едно от най-разпространяваните и четените творби, отразяващи непартийни мисли, по време на Културната революция. Лин Джао, студентка от Университета в Пекин, специализираща журналистика, е класифицирана като дясна през 1957 г., заради независимото си мислене и открито критикуване на Комунистическото движение. Тя е обвинена в заговор срещу народната демократична диктатура и е арестувана през 1960 г. През 1962 г. е осъдена на 20 години затвор. Убита е от ККП на 29 април 1968 г. като контрареволюционер.
- [36] От <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (на китайски)
- [37] От "Отворено писмо от Сонг Мейлинг до Лиао Чънгдзи" (17 август 1982 г.). Източник: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (на китайски).

(Текстът е обновен на 21 септември 2005 година)